

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **D. T. O. A. N.**, zastoupené Mgr. Václavem Slukou, advokátem se sídlem Koněvova 128, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti ustanoveného zástupce žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2018, č. j. 45 A 10/2018 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Václavu Slukovi, advokátovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování ani náhrada hotových výdajů.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2018, č. j. OAM-242/LE-BE01-LE26-PS-2018, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň jím byla stanovena doba trvání zajištění do 29. 1. 2019 dle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Současně s podáním žaloby žalobkyně požádala o ustanovení zástupce, její žádosti krajský soud vyhověl usnesením ze dne 29. 10. 2018, č. j. 45 A 10/2018 – 9.

[2] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na správnosti a zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla účelově podána pouze z důvodu vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalobkyně totiž mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, nikoli až poté, co byla zadržena policejními orgány po neoprávněném překročení státní hranice z České republiky do Spolkové republiky Německo.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 11. 2018, č. j. 45 A 10/2018 – 31, ve věci rozhodl tak, že výrokem I. žalobu zamítl; výrokem II. určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení; a výrokem III. přiznal ustanovenému zástupci žalobkyně

odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování v částce 3400 Kč. Z odůvodnění výroku III. vyplývá, že krajský soud stanovil zástupci odměnu advokáta za zastupování dle § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., za jeden úkon právní služby ve výši 3100 Kč (konkrétně za doplnění žaloby) a paušální částku jako náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Odměnu za převzetí a přípravu zastoupení a související paušální částku krajský soud zástupci žalobkyně nepřiznal, jelikož dovodil, že se přípravě věci a formulaci žalobních bodů nevěnoval s náležitou péčí, když z jeho podání je patrná zásadní neznalost relevantní právní úpravy.

[4] Zástupce žalobkyně (stěžovatel) napadl kasační stížností výrok III. rozsudku krajského soudu i jeho odůvodnění. Namítal, že krajský soud pochybil, když mu upřel zákonný nárok na advokátní odměnu za úkon převzetí a přípravy zastoupení žalobkyně. Zdůraznil, že by rád dostal zaslouženou advokátní odměnu i za druhý úkon právní služby, jelikož se při výkonu zastoupení striktně držel pokynů klientky. Jako urážející odmítl podezření krajského soudu z neznalosti práva. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok III. rozsudku krajského soudu a přiznal mu jak odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení před krajským soudem ve výši 6800 Kč, tak odměnu s náhradou hotových výdajů za sepsání, podepsání, podání a obstarání kasační stížnosti ve výši 3400 Kč.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tato směřuje výhradně proti výroku III. rozsudku krajského soudu, jímž byla stanovena výše odměny ustanoveného právního zástupce žalobkyně. Ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. tak dovodil její nepřipustnost, a navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud odmítl.

[6] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve otázkou, zdali jsou v dané věci splněny veškeré podmínky řízení, a shledal, že kasační stížnost není přípustná. Problematikou přípustnosti kasační stížnosti podané toliko proti výroku o nákladech řízení ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. se zabýval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, kde v bodě 29. konstatoval: „Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. není přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Jinými slovy, zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačné (čisté) podobě, musela by být pro nepřipustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 – 53, podle něhož „nelze za stávající právní úpravy ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případné nesprávné rozhodnutí krajských soudů o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé“). ...“ Dále Nejvyšší správní soud odkazuje na právní větu rozhodnutí ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Azs 76/2003 – 41, v němž se vyslovil i k otázce přípustnosti kasační stížnosti podané pouze proti rozhodnutí o povinnosti zaplatit hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování účastníka řízení následovně: „Rozhodnutím o nákladech řízení je nutno rozumět nejen rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, ale i rozhodnutí o placení nákladů řízení. Rozhodnutím o nákladech řízení ve smyslu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tedy i rozhodnutí o povinnosti zaplatit ustanovenému zástupci jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování účastníka řízení (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Kasační stížnost proti takovému rozhodnutí Nejvyšší správní soud odmítne [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.].“

pokračování

[7] Za situace, kdy je skutkový a právní stav nyní posuzované věci zcela srovnatelný s výše citovanou judikaturou; tj. soudem ustanovený zástupce žalobkyně podal kasační stížnost toliko proti výroku III. rozsudku krajského soudu, v němž bylo rozhodnuto o výši jeho odměny a hotových nákladů; Nejvyšší správní soud nepochybuje o nepřipustnosti kasační stížnosti v dané věci dle § 104 odst. 2 s. ř. s. Z argumentace stěžovatele obsažené v kasační stížnosti je totiž zcela zřejmé, že brojí výlučně proti výši krajským soudem vyčíslených mu hotových výdajů a odměny za zastupování žalobkyně ve výroku III. rozhodnutí krajského soudu.

[8] Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost v souladu s § 104 odst. 2 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) aplikovaným na základě § 120 s. ř. s. odmítl (viz již zmiňované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Azs 76/2003 – 41).

[9] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta, nemohl se již Nejvyšší správní soud zabývat meritorním posouzením kasačních námitek stěžovatele, tj. tím, zdali je napadené rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení správné.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení pod bodem II. tohoto usnesení se opírá o § 60 odst. 3 aplikovaný na základě § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[11] Výrokem pod bodem III. tohoto usnesení Nejvyšší správní soud nepřiznal stěžovateli - ustanovenému zástupci žalobkyně - náhradu hotových výdajů ani odměnu za zastupování v případě podání kasační stížnosti v dané věci. Podanou kasační stížností totiž stěžovatel hájil pouze svá práva na získání vyšší částky odměny a hotových výdajů, než jaká mu byla přiznána v řízení před krajským soudem. Nejednalo se tak o procesní úkon učiněný k ochraně práv žalobkyně, jak vyžaduje § 35 odst. 9 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. března 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu